

Vladimir Glavaški, poljoprivrednik iz Novog Bečaja, bio je jedan od inicijatora udruživanja i kupovine zemlje od firme BD Agro iz Dobanovaca, koja je prodavala 1700 hektara zemlje u novobečejskom ataru. Nas je zanimalo kako je on doživeo ovaj neobični „posao“, koji ne samo što je bio naporan, već je trajao duže nego bilo koja setvena ili žetvena kampanja.

-Po mom izgledu i mojoj osedeloj kosi ćete najbolje zaključiti koliko sam živaca potrošio da bi uspeo. Sada kada je sve gotovo, mogu da kažem – vredelo je – rekao je Vladimir i nastavio:
-Celokupna kampanja je trajala 75 dana. Kada smo čuli da BD Agro namerava da proda zemlju, prvo smo organizovali jedan inicijalni skup na kojem smo se dogovorili da probamo da mi budemo ti koji će da je otkupe, a potom smo tu ideju izložili gradonačelniku Milivoju Vrebalovu. U priču smo krenuli zajedno sa predsednikom opštine i generalnim direktorom BD Agra. Nas zainteresovanih kupaca je u prvom trenutku bilo 70, a kasnije je kupoprodajni ugovor realizovalo nas 63.

Šta vas je motivisalo, koji je bio zajednički cilj?

-Motivisalo nas je to što je Novi Bečej izrazito poljoprivredna opština, što imamo puno mladih koji su počeli da se bave agrobiznisom ili poslovima u poljoprivredi pošto im se i roditelji time bave. Zemlju uzimamo u zakup od države, ali je uvek najbolje imati sopstvenu. Ovo nam je bila jedinstvena šansa i mogućnost da dođemo do tih površina.

Koja je bila uloga lokalne uprave u ovoj akciji?

-Lokalna uprava je bila kopča koja nas je povezala i držala balans između nas i BD Agra, što je bilo jako teško izorganizovati i zahtevalo je vreme, da ne bi prodavac odustao, pošto je imao i

druge ponude, za koje ne mislim da su bile bolje, jer ne bi prodali nama da su njihove bile bolje.

Koliko je bilo teško uklopiti 63 čoveka u jednu priču?

-Neverovatno teško. Ja koji sam bio inicijator, nisam mislio da možemo izaći do kraja. Stalno smo imali neke rezervne varijante, šta ako onaj odustane..., pošto nije bila dovoljna samo naša želja, trebali smo imati finansijska sredstva, koja nismo imali, trebalo je da nas isprati banka, pa je banka snimala svako domaćinstvo posebno, pa je neko mogao dobiti manju neko veću količinu novca, tj kredita, a neko nije mogao dobiti uopšte, pa su stalno ulazili neki novi igrači... Ali, poenta je bila u tome da zemlju koja se nalazi na teritoriji Novog Bečeja kupe meštani Novog Bečeja.

Pod kojim uslovima ste dobili kredite?

-Iz ovog ugla gledajući, uslovi za dobijanje kredita su pristojni. Negde oko 7 posto, plus evro uzor, to je tržišna kamata, ali je trebalo obezbediti tu količinu novca, koju nije ni svaka banka mogla da isprati.

Koliko je izašao hektar zemljišta?

-Hektar prve klase zemljišta je koštao 7.750 evra, što je apsolutno tržišna cena. Ništa posebno jeftino, ali mogućnost je bila da je kupimo sada i nikada više. Krediti su dobijeni na period od 10 do 15 godina, koje ćemo, nadam se, moći da ispratimo.

Ko je kupio najviše zemlje? Koliko ste vi kupili ukupno?

- Najviše zemlje I klase, 120 hektara, u vrednosti od milion evra, kupio je Đurica Miličić. Ja i brat smo kupili nešto manje od 120 hektara.

Da li to znači da ćete vas 63-je napraviti nekakav klaster i da ćete zajednički nabavljati seme, đubrivo, gorivo i nešto dogovorno sejati ili će svako nastaviti da radi po svom?

-Lokacija na kojoj se sada nalazimo je samo jedna od lokacija koje su kupljene. Ostale su razbacane po čitavom novobečejskom ataru. Sada su znatno ukrupljene i to su posedi, parcele, između 20, 30, 50 hektara. Svako će pojedinačno sejati ono što smatra da treba, a već smo u nekim asocijacijama preko kojih zajednički nabavljamo i prodajemo robu. Koliko uspevamo da se izboksujemo sa velikim prerađivačima i koliko možemo da utičemo na cenu, to je drugo pitanje.

Vas 63-je ćete sada predstavljali veću snagu od, ili za bilo kog prerađivača i otkupljivača na teritoriji opštine Novi Bečej?

-To svakako. Razmišljamo da se udružimo, ali pošto ovde postoje par zadruga koje imaju dosta svojih kooperanata, a sve te zadruge su već uključene u asocijaciju poljoprivrednika Vojvodine, onda na nivou asocijacije već dobijamo neke rabate i bonuse koji se indirektno prenose na nas, uslovno rečeno „sitnije“. U svakom slučaju, razmotrićemo dalji pravac organizovanja i delovanja.

Da li to znači da se mi vraćamo u komunističko vreme zadruga, koje su, svojevremeno odlično funkcionisale, pa potom uništene?

-To bi bilo najbolje i najisplativija varijanta i moja preporuka Ministarstvu poljoprivrede bi bila da napravi nekakvu bolju i pravedniju deobu zemlje, jer, definitivno nije u redu da neko sa strane dođe u razvijeni atar, otkupi zemlju i uništi tamošnje seljake i poljoprivredu, zarad svojih interesa. Mislim da je naša opština jedina u Srbiji, gde se apsolutno sva zemlja iz novobečejskog atara nalazi u posedu meštana. To je jako važno za nas seljake, naše porodice, našu budućnost, ali i za Novi Bečej, jer će se na taj način sav novac od poljoprivrede slivati u opštinsku kasu i tako doprineti daljem razvoju i prosperitetu ovoga kraja – zaključio je Vladimir Glavaški.